

FN-konventioner, at alle mennesker skal beskyttes mod diskrimination og forskelsbehandling. Det fremgår endvidere af lov om etnisk ligestilling, at et klagenævn kan behandle klager over forskelsbehandling på arbejdsmarkedet. Nævnet behandler også klager fra lønmodtagere under 18 år. Der eksisterer imidlertid ikke et tilsvarende klagenævn til behandling af forskelsbehandling på arbejdsmarkedet på grund af handicap, seksuel orientering eller andet, som ikke samtidig reguleres via arbejdsmarkedsaftaler, ligesom der heller ikke er mulighed for at klage over andre former for forskelsbehandling.

Børns adgang til at blive hørt, til medbestemmelse og til selvbestemmelse er således meget forskelligt reguleret i de forskellige love. Det samme gælder børns muligheder for at klage over afgørelser, over voksnes optræden over for børnene, over kvaliteten af de voksnes arbejde, over magtanvendelse og over de fysiske rammer. Praksis med hensyn til de konkrete klagemuligheder samt aldersgrænser herfor er ligeledes meget forskellig fra retsområde til retsområde.

Forslagsstillerne ønsker i lighed med de organisationer, som den 30. november 2006 rettede henvendelse til Retsudvalget, en markant styrkelse af børns og unges retsstilling og foreslår derfor følgende tiltag:

1. I lovgivning såvel som i praksis skal det være hovedreglen, som børnekonventionens artikel 12 kræver, at alle børn skal høres i alle sager, der vedrører dem, kun begrænset af et modenhedskriterium. Børn skal gives medbestemmelse og selvbestemmelse ifølge særlovgivningen, hvor dette er logisk og muligt. Og der skal være konsistens mellem de enkelte særlovgivningsområder for, hvornår børn inddrages og har henholdsvis medbestemmelse og selvbestemmelse.
2. Børn og unge skal have ret til at klage over alle afgørelser, der vedrører dem, og som dermed har betydning for deres liv, over voksnes optræden over for dem, over kvaliteten af de voksnes arbejde, over magtanvendelse og over de fysiske rammer. Praksis med hensyn til de konkrete klagemuligheder samt aldersgrænser herfor skal være ensartet på de forskellige retsområder.
3. Der skal opbygges et nationalt netværk af lokale medhjælpere/rådgivere med en særlig børneindsigt, som kan rådgive børn lokalt (eventuelt i skoleregi), bistå dem i deres klagesager og sikre børn og unge tilstrækkelig tilgængelighed til de steder, hvor deres sager kan behandles. Disse netværk skal samarbejde med relevante lokale organisationer og andre re-

levante aktører på området. Det skal sikres, at børn og unge kender til denne mulighed.

4. Konventionen om barnets rettigheder skal inkorporeres i dansk lovgivning, idet dette vil styrke kendskabet til og brugen af børnekonventionen på alle niveauer i det danske samfund, såvel inden for domstolene, centraladministration og lokaladministrationen som blandt professionelle, der arbejder med eller for børn og blandt børn og forældre.
5. Alle relevante love skal gennemgås grundigt for at afdække, om der er overensstemmelse mellem børns rettigheder som defineret i børnekonventionen og i dansk lovgivning. Efterfølgende skal der etableres overensstemmelse mellem børnekonventionen og dansk lovgivning, ligesom der skal etableres en fast procedure med børnekonsekvensanalyser i forbindelse med udarbejdelse af ny lovgivning og administrative forskrifter, hvor de nye forskrifter sammenholdes med børnekonventionens ånd og bogstav.
6. Forslagsstillerne opfordrer statsministeren til at træffe en politisk beslutning om, hvilken minister der har det overordnede ansvar for børnepolitikken i Danmark og for, at børnekonventionen implementeres i dansk lovgivning og administrativ praksis. Ligeledes skal der etableres en fast procedure for, hvordan dette koordineres mellem de relevante ministres ressortområder.

Eventuelle initiativer i relation til Folketinget Ombudsmand

Børn kan klage til Folketingets Ombudsmand, som herefter tager stilling til, om sagen skal undersøges. Børn klager imidlertid i praksis meget sjældent til Ombudsmanden, men mange af Ombudsmandens sager vedrører eller berører børns forhold. Ombudsmandens sagsbehandling vil normalt afhænge af sagens principielle karakter samt af, hvorvidt muligheden for behandling hos andre myndigheder er udtømt.

Forslagsstillerne foreslår, at Folketinget træffer beslutning om at opfordre Folketingets Ombudsmand til at prioritere sager om børns retsstilling og dermed give dette område en øget overvågning på samme måde, som da Folketinget, jf. folketingsbeslutning af 2. april 1993, anmodede Ombudsmanden om at prioritere sager på handicapområdet.

Forslagsstillerne finder endvidere, at der kan være grund til at overveje, om Folketingets Ombudsmand skal sættes bedre i stand til at kunne behandle klager fra alle børn uanset deres forudsætninger. Det kan således overvejes, om der skal allokere midler til, at Folketingets Ombudsmand har særlige medarbejdere